

VerdCel: els crits de la terra

Alfons Olmo estrena 'SOS', un disc temàtic compost durant la quarantena | Presentem en primícia un dels temes de l'àlbum, en què hi col·labora Ivette Nadal: «Mans de terra»

VerdCel | Juan Miguel Morales

VerdCel ens presenta *SOS* (L'estenedor, 2020), una col·lecció de 13 cançons que són també una mena de dietari musical de la pandèmia. El disc està dividit temàticament en diferents parts, una de les quals està dedicada als protagonistes de la quarantena. Avui estrenem en primícia "Mans de terra", basada en una de les històries reals de la pandèmia i en què hi posa veu també **Ivette Nadal**. El nou tema descriu amb tendresa la situació d'una parella de tota la vida que han estat més de 60 anys plegats, i que tots dos han d'ingressar a l'hospital per culpa de la pandèmia. Aprofitem per parlar-ne amb l'artífex del projecte, Alfons Olmo.

Aquest és un fill no planificat?

No esperàvem que arribés una pandèmia mundial, no. Aquest disc trenca amb l'anterior d'una manera una mica brusca. Passa una cosa semblant a la que hem experimentat: que d'una banda ens queden molt lluny els dies d'abans del confinament i, de l'altra, veiem que fa pocs mesos. De la mateixa manera, aquest disc també queda lluny de l'anterior però, en el fons, no deixa de tenir una continuïtat. Ha trencat sobretot pel que fa al procés. L'hem viscut intensament i ha estat molt especial. En principi pot semblar un disc efímer però la meua intenció ha estat anar una mica més enllà per fer-lo perdurable. Però sí, no estava planificat i l'anterior encara té el seu temps de vida. A veure com conviuen.

El disc es diu SOS. A qui s'adreça aquest crit de socors?

Al principi tots estàvem una mica exaltats perquè no sabíem què acabaria passant. Són cançons d'urgència. Tot ha acabat cristal·litzant en aquest disc. És un crit col·lectiu. Tots estàvem confinats i allunyats dels altres i aquestes cançons eren senyals de fum que permeten trencar la barrera d'aïllament que teníem. Hem hagut d'aprendre moltes coses noves, des de saludar la gent, que encara no ens aclaram com ho hem de fer, fins al món telemàtic, que ens ha obert moltes coses però no pot substituir gestos com una abraçada. Som llatins i mediterranis i necessitem abraçar-nos.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=JEuF29XCQDc>

El primer tema que es va mostrar és "La boira", que és un cant parlat o *spoken words*, i al disc també hi trobem cançó d'autor, folk i algun pop amb canya.

Sí. En eixe context global, VerdCel té influències llatines i anglosaxones. Serveixen per vestir cançons que tenen una certa energia. Algunes tenen una instrumentació acústica i altres van cap al pop-rock una mica més sorollós. Encara que vinc de la cançó d'autor, em sent molt identificat generacionalment amb grups més *canyers*, com Nirvana.

VerdCel sempre té molta cura amb les lletres, tant en el fons com en la forma. En aquest disc, a més, hi ha un evident treball de documentació. Com l'has fet?

Potser sí. A les lletres d'aquest disc hi ha una voluntat explícita. Per la meua manera de ser i les ganes de comprendre la realitat, és un treball que hagués fet encara que no hagués gravat el disc. Jo soc geògraf i també he aplicat aquests coneixements al disc. Al llibre que l'acompanya, hi he afegit articles i escrits interessants del que he anat llegint. Tot plegat per donar un punt de vista més reflexiu i pausat. Hi ha molta paranoia i molta gent que nega. Ho fan per diferents raons: no és el mateix Donald Trump que Miguel Bosé. I hi ha gent que també critica amb elements lògics perquè se'ns han donat informacions contradictòries. M'he documentat molt perquè quan dius una cosa has d'estar segur del teu punt de vista. Jo tinc una opinió però convisc amb altra gent que té punts de vista molt diferents i no hi ha una veritat absoluta. Però no hem de perdre de vista que són cançons d'urgència. I no oblidem que l'art ha d'aportar alguna cosa emocional encara que estigui documentat científicament.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=kBI0uLEOJs0>